

בש"פ 4430/21 - חסן אבו עדיה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4430/21

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקש:

חסן אבו עדיה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי ב"ש בעמ"ת 18598-06-21, כב' השופט י' עדן

בשם המבקש:

עו"ד אורי דייגי

החלטה

1. מונחת לפני בקשה למתן רשות ערר.

נגד המבקש הוגש כתב אישום, לפיו ניסה לגנוב יחד עם אחר חלק של רכב ("ממיר קטליקטי"), כל זאת בעודו משוחרר בתנאים בתיק אחר, ותוך הפרת התנאים. המתלונן הבחין במבקש בעודו אוחז במסור לשם חיתוך הרכב והזעיק את המשטרה, שתפסה את המבקש לאחר מרדף רגלי בן כמה דקות.

בית משפט השלום הורה על מעצר המבקש עד לתום ההליכים, ובין היתר ניתן משקל גם לכך שעומדות לחובתו מספר הרשעות קודמות בעבירות דומות, ואף תלוי כנגדו מאסר מותנה ביחס לעבירות מסוג זה. ערר שהוגש על ההחלטה לבית המשפט המחוזי נדחה, ומכאן הבקשה הנוכחית למתן רשות ערר, שבה מעלה המבקש שתי טענות מרכזיות. ראשית, נטען כי ערכאות קמא טעו בכך שהורו על מעצרו מבלי לבחון תחילה חלופות מעצר, תוך התבססות על נתונים שלא

הוכחו בדבר "מכת מדינה" שנית, נטען כי ההחלטה לעצרו מפלה אותו ביחס לשותפו, שכן השותף הוכרז כדרוש לחקירה אך טעם מעשו פעולות ממשיות כדי לעצרו.

2. דין הבקשה להידחות. אין מחלוקת כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע המעשים המיוחסים למבקש בכתב האישום, וכי קיימת עילת מעצר של מסוכנות. אשר לטענה ביחס לחלופת מעצר, ערכאות קמא הדגישו בעיקר את עברו הפלילי של המבקש, בעבירות דומות, את המאסר המותנה שתלוי נגדו, ואת העובדה שהמעשים בוצעו בעודו מצוי בחלופת מעצר במסגרת תיק אחר שמתנהל נגדו. בנסיבות אלה, איני סבור כי יש בסיס להתערב במסקנת ערכאות קמא, לפיה לא ניתן לתת במבקש אמון. הקושי שבנסיבות העושה טמון בשילוב בין הנתונים – עבר (פלילי), הווה (הליך אחר והפרת התנאים) ועתיד (העדר הרתעה גם לנוכח מאסר מותנה). טענה זו אינה מצדיקה אפוא לתת רשות ערר. אשר לטענת ההפליה, אין עסקין במצב שבו השותף שוחרר ואילו המבקש נעצר, תוך דיון בחלקו של כל אחד מהם במעשה ובהבדלים בנסיבותיהם האישיות. כאן מדובר במצב שבו השותף טרם נעצר, אלא הוכרז כדרוש לחקירה והופנתה בקשה למשטרה להביאו. גם אם נניח כי נפל פגם בסד הזמנים ביחס לשותף, נזכיר כי המסוכנות של המבקש נובעת מהשילוב בין המעשה לעושה, ובמקרה שלפנינו יש משקל ניכר לנסיבות העושה. לפיכך אין בכך שהשותף טרם נעצר, חרף המעשים המתוארים בכתב האישום, כדי להוביל למסקנה שהמבקש הופלה ביחס אליו. טענת הפליה מتركזת בשוני בין דומים ודורשת ביסוס, ואילו ההפרות הברורות והקשות של המבקש מקשות להעניק בו אמון ואין מבססות בנסיבות העניין הפליה מעצם כך שהשותף טרם נעצר בשלב זה.

3. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד בתמוז התשפ"א (24.6.2021).

ש ו פ ט